

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασί τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ καρδιοκτύπια τῶν παιδιῶν. — Μία ψευδὴς διάδοσις. — Πρὸς τὴν Ἰδέαν Α' (ὑπὸ δος Καλλιρρόης Ἀδαμιάδου, διδάκτορος τῆς φιλολογίας). — Τὸ Μακράμενον κρίνον (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). — Λόγος τῆς κ. Κ. Παρρέν εἰς τὴν Ἐπιγγελματικὴν Σχολήν. — Ἐπιφυλλίς: Ὁ Θάνατος τῆς ψυχῆς (κατὰ μετάρρασιν δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΤΑ ΚΑΡΔΙΟΚΤΥΠΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ παιδικὸς κόσμος τῶν σχολείων εὐρίσκειται πάλιν εἰς ταρχήν, καρδιοκτύπια καὶ συγκίνησιν. Αἱ ἐξετάσεις πλησιάζουν, οἱ διδάσκοντες διπλασιάζουν τὸν ζῆλόν των καὶ δεκαπλασιάζουν τὴν ἐργασίαν τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐξαρτοῦν ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἀποτυχίαν ἢ ἐπιτυχίαν τὸν θρίαμβον ἢ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν των.

Εἰς τὰ μαθήματα τὰ τακτικά, τὰ ὁποῖα τὰ μικρὰ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἀποστηθίζουν, χωρὶς συγχότατα νὰ τὰ ἐννοοῦν, προστίθενται τῶρα εἰδικῶς διὰ τὰς ἐξετάσεις ἀπαγγελίαι ποιήσεων, γυμναστικαί, ἐργόχειρα διὰ τὰ κορίτσια, πράγματα τῶν ὁποίων ἡ διδασκαλία ὅλον τὸν χρόνον βαδίζει καρκινοβολτικῶς, καὶ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων πυρετωδέστατα.

Ἐξαιρετικῶς ἐφέτος ἔχομεν δροσιὰς καὶ τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ μέσα εἰς τὴν ἐξαντλητικὴν πρόσθετον ἐργασίαν των, δὲν θὰ ἔχουν τοῦλάχιστον νὰ ὑποφέρουν καὶ ἀπὸ ἀσφυκτικὴν ζέστην. Ὅπωςδὴποτε τὸ μαρτύριον τῶν ἐξετάσεων εἶναι πάντοτε μεγάλο, οἱ κόποι καὶ αἱ συγκινήσεις τῶν παιδιῶν ἐντελῶς ἀσκοποὶ καὶ ἀνωφελεῖς καὶ αἱ συνέπειαι τῆς κατα-

στάσεως αὐτῆς πολὺ ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν των. Καὶ ὅμως αἱ ἐξετάσεις ἐξκκολουθοῦν νὰ γίνωνται, διότι ἔτσι ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια, διότι οἱ γονεῖς κολακεύονται εἰς τὸν ἀνόητον ἐγωισμόν των, ἐὰν τὸ παιδί των ἐπαινεθῆ δημοσίᾳ, ἢ ἂν τὸ ὄνομά του ἀναγραφῆ εἰς καμμίαν ἐφημερίδα, καὶ οἱ διδάσκαλοι, ὡς λέγουσι πομπιδῶς, δρέπουν τοὺς καρπούς τῶν κόπων των.

Ἄλλ' ἐρωτῶ; γιὰτὶ νὰ περιμένουν νὰ δρέπουν τοὺς καρπούς αὐτοὺς μίαν φορὰν μόνον τὸν χρόνον καὶ ὄχι καθ' ἡμέραν καὶ εἰς κάθε ἐποχὴν; Μήπως ἂν εὐσυνειδήτως ἐπιδιώκουν καὶ παρακολουθοῦν ὅλον τὸ ἔτος τὰς προόδους τῶν παιδιῶν, δὲν θὰ αἰσθάνωνται καθ' ἡμέραν τὴν ἠθικὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἐκτελοῦν τὸ καθήκον των; Καὶ μάλιστα διὰ τῆς καθημερινῆς αὐτῆς προσηλώσεώς των εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς παιδικῆς ψυχῆς καὶ τοῦ παιδικοῦ πνεύματος δὲν θὰ κλονίζουσι τότε ἀνακλόγως τὰς μεθόδους των καὶ δὲν θὰ ἔχουν ἀποτελέσματα πολὺ ἀνώτερα;

Ἄλλὰ μένουν οἱ γονεῖς. Οἱ γονεῖς θέλουσι τὰς ἐξετάσεις, οἱ γονεῖς ἀπαιτοῦσι τὰς δημοσίας αὐτὰς ἐπιδεικτικὰς τελετάς. Ἀπὸ περιέργειαν ἠρώτησα μίαν μητέρα, ἀρετὰ γραμμαισιμένην, ἐὰν ἐγκρίνη τὰς ἐξετάσεις.

Καὶ ἔλαβα ἀπὸ αὐτὴν μίαν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἐκτιμῶ βέβαια διὰ τὴν εἰλικρινείαν της, ἀλλ' ἡ ὁποία μὲ ἐνέβαλεν εἰς πολὺ λυπηρὰς σκέψεις.

Εἶναι ἡ μόνη φορὰ, μοῦ εἶπε, ποῦ σχηματίζομεν καὶ ἡμεῖς μίαν ὀπωσθήποτε ἀσφαλῆ γνώμην περὶ τοῦ ἂν τὸ σχολεῖον εἶναι καλὸν καὶ ἂν τὰ παιδιὰ μας ἔμαθαν τίποτε ὅλον τὸ ἔτος.

Ἡ κυρία αὐτὴ ἔχει δύο κορίτσια καὶ ἓνα υἱὸν ἀπὸ δέκα

τριών έως δέκα εξ χρόνων, ως επρόσθεσε δέ, τὰ παρηκολούθει κάποτε καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν μελέτην των. Μοῦ ἀπηρίθμησεν ὅλα τὰ μαθημᾶτα, ποῦ τὰ παιδιὰ τῆς ἀπεστήθιζαν ὅλον τὸ ἔτος: Ἡθικὴν, Κατήχησιν, Λειτουργικὴν....

Ἐδῶ τὴν ἐσταμάτησα. Μήπως πηγαινὸν εἰς τὴν Ριζάρειον; τὴν ἠρώτησα.

Ἡ κυρία ἐγέλασε μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Πῶς, καὶ δὲν τὰ ἐμάθαμεν καὶ ἡμεῖς, μοῦ εἶπεν, ὅλα αὐτά, ὅταν εἴμεθα μαθητρίαι;

Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τόσον τακτικὰ καὶ ἐπισήμους σπουδὰς, καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἂν εἶχα ἀποστηθίσει ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡρώτησα ὅμως τὴν κυρίαν, ἂν τῆς εἶχε μείνει τίποτε ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἂν ἤμποροῦσε νὰ φωτίσῃ καὶ ἐμὲ εἰς μερικὰς θρησκευτικὰς ἀπορίας μου.

Ἡ κυρία ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Τί λέτε, καλέ, μοῦ εἶπε. Πῶς θέλετε νὰ ἐνθυμοῦμαι πράγματα ποῦ ἔμαθα πρὸ τόσον χρόνων, καὶ ποῦ δὲν μὲ ἐνδιέφεραν διόλου.

Τὸ νόημα μόνον, ἐπρόσθεσα ἐγὼ μὲ κακεντρέχειαν.

Ἄλλὰ νόημα δὲν εἶχα κκαταλάβει ποτέ μου....

Καὶ γι' αὐτὸ θέλετε τὰς ἐξετάσεις, διὰ νὰ πάτε νὰ πεισθῆτε ὅτι τὰ παιδιὰ σας ἔμαθαν νὰ παπαγαλίζουσι καὶ νὰ ἐξαντλοῦν τὴν μνήμην καὶ τὸ μυαλό των ἄσκοπα;

Ἡ κυρία δὲν ἀπήντησε τίποτε.

ΜΙΑ ΨΕΥΔΗΣ ΚΑΙ ΑΝΟΗΤΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΣ

Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τῆς δος Καλλιρρόης Ἀδχαμίδου ἦτο εὐτυχῶς ψευδής. Διεδόθη, καθ' ἃ μᾶς εἶπεν ὁ κ. Ι. Χαρχαλάμπης, ὅστις καὶ τὴν ἀντεπροσώπευσεν ἐδῶ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῆς περὶ Πεσομισμοῦ μελέτης τῆς, ἀπὸ κάποιον γνωστὸν τῆς ἱατρῶν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδημοσίευσεν καὶ εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας. Ὁ Νουμᾶς ἐκ τῆς διαδόσεως αὐτῆς ἐδημοσίευσεν τὴν πρώτην νεκρολογίαν καὶ ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», πεισθεῖσα πλέον μετὰ πῆν δημοσίευσιν αὐτὴν, ἣν εἶχε γράψῃ φίλος καὶ συμφοιτητῆς τῆς, ἔγραψεν ὅτι ἔγραψε.

Ἡ ἐκπληξίς μου ἦτο πολὺ εὐχάριστος, ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἔλαβα γράμμα τῆς νέας φίλης μου, ἣ ὁποία ἠγνόει, φυσικὰ, τὰ τοῦ θανάτου τῆς. Μοῦ ἔστειλε τὴν Πρὸς τὴν Ἰδέαν ὠραίαν μελέτην τῆς, διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» τῆς ὁποίας τὸ Α' μέρος δημοσιεύομεν σήμερον.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ

Α'.

Ἐβαδίζομεν ἀμφοτέροι, ὁ γέρον κύριος Δ. καὶ ἐγὼ, κατὰ μῆκος στενοῦ δρομίσκου, ὁ ὁποῖος ἔβαινε ἐλικοειδῶς παρὰ τοὺς πόδας ὑψηλῶν βράχων ἐκ γρανίτου, ἐνῶ παρὰ τὴν ἄλλην πλευρὰν αὐτοῦ καὶ σχεδὸν ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἔφρισσον αἱ κορυφαὶ τῶν πετεῶν, ὅμοιαι πρὸς κύματα ἐκ σμαράγδου.

Τὰ δένδρα ὑψηλά, εὐθυτενῆ, καταπράσινα, ἔβρεχον τὰς ρίζας αὐτῶν εἰς τὰ κύματα, τὰ ὁποία διεκρίνοντο ἐκεῖ κάτω

φρίσσοντα ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ζεφύρου, κυκλᾶ, ἐν θαυμασίᾳ ἀντιθέσει πρὸς τὸ πράσινον χρῶμα τοῦ δάσους τῆς ἀκτῆς.

Καὶ τὸ ὕψος αὐτῶν ἦτο τόσον, τὰ φυλλώματα τόσον πυκνά, ὥστε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν οὔτε τοὺς κορυμῶς οὔτε τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς ὄσον καὶ ἂν προσηλοῦτο δὲν διεκρίνειν εἰμὴ φύλλα καὶ πάλιν φύλλα, μίαν ἄπειρον χλοερότητα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τὸ φῶς τῆς πρωῆας εἶχε τόσην ἐντασιν, ὥστε ἐφαίνετο κάτι τι ὑλικὸν καὶ ἀπτὸν, ἐπικαθήμενον ὡς ψήγματα χρυσοῦ ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Περιέβαλλε διὰ χρυσῆς μουσελίνης τὰς κυκλᾶς κορυφὰς τῶν ἀπομεμακρυσμένων ὄρεων, ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν βράχων, ὅστινες ἐλάμβανον ἄβραξ ἀποχωρῶσαις κογχύλης καὶ ἐφαίνοντο ἡμερούμενοι, ἔπαιζεν εἰς χιλίους ποταμούς ἀδαμάντων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων.

Ἐνα pleine-lumière κολοσιαίων διαστάσεων τὸ ὁποῖον εἶχε ζωγραφίσῃ ἡ ὠραία πρωῆα τοῦ Ἀπριλίου.

Ὁ κ. Δ. πιστὸς εἰς μίαν ἐκπνεύσασαν σχολὴν τέχνης διετήρει ὅλας τὰς παραδόσεις αὐτῆς. Ἦθελε τὴν τέχνην δημιουργὸν ἀπολύτως ὠραίων προτύπων, ζένην πρὸς τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, κινουμένην ἐν μιᾷ σφαίρᾳ ἣτις εἶνε ἀπρόσιτος εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἠγάπα τέλος τὴν τέχνην χάριν αὐτῆς τῆς τέχνης δυσφορῶν ὁσάκις ἔβλεπεν ἀναμνησόμενα εἰς αὐτὴν ἐν ψυχολογικὸν πρόβλημα, ἐν κοινωνικὸν ζήτημα.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὑψῶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὅτινες ὑπὸ τὰ δίοπτρα εἶχον τὸ βλέμμα ὀξὺ καὶ διαπεραστικὸν καὶ θεωρῶν τὴν εἰκόνα ἣτις ἐξετείνετο πρὸ ἡμῶν γοητευτικῆ εἰς ἀντιθέσει, θαυμασίᾳ εἰς χρωματισμούς, παρετήρησε:

— Μόνον ἡ τέχνη δύναται νὰ δώσῃ ἰσχυροτέρας ἐντυπώσεις. Διότι ἡ τέχνη λαμβάνει μόνον μίαν στιγμὴν τῆς φύσεως, μίαν ἀποψιν, συγκεντρῶνουσα ὁλόκληρον τὴν προσοχὴν πρὸς αὐτήν, ἀπαράλλακτα ὅπως ῥίπτωμεν τὴν δέσμη τῶν φωτεινῶν ἀκτῖνων ἐπὶ τοῦ μαύρου πίνακος, καὶ κατορθῶναι οὕτω διὰ μίαν εἰκόνα νὰ ἀποκαλύπτῃ εἰς ἡμᾶς τὸ μυστήριον τοῦ κάλλους ὁλοκλήρου τῆς φύσεως. Ἄλλ' ἡ τέχνη τῶν καλῶν χρόνων, ὅχι ἡ τέχνη, ὁποῖαν θέλει αὐτὴν τὸ νέον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾶτε τόσον πολὺ καὶ τὸ ὁποῖον μισῶ τόσον. Ἡ τέχνη ἐκεῖνη ἡ ὁποία μὴ καταδεχομένη νὰ εἶνε ἀπλή ἀντιγραφὴ τῆς φύσεως, εἶνε ἡ συμπλήρωσις αὐτῆς. Ἐν τῇ ἐνοίᾳ ταύτῃ προσπαθεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀτελές, δηλαδὴ προσπαθεῖ νὰ παραστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ἐν τῇ τελειότητι αὐτῶν. Δημιουργεῖ τοιοῦτοτρόπως μίαν ζωὴν παράλληλον πρὸς τὴν ἰδικὴν μας ἀλλ' ἀνωτέρας φύσεως.

Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι ὁ καλλιτέχνης ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν αὐστηρὰν τελειότητα τῆς μορφῆς.

Μόνον οὕτω δύναται ἡ τέχνη νὰ γείνη ἡ ὑψηλὴ ἐρμηνεύτρια τῶν ιδεῶν. Ἀρχαία ἔκφρασις λέγει περὶ τῆς εἰκαστικῆς τέχνης ὅτι εἶνε ποίησις σιωπῶσα.

Ὁ εἰπὼν τοῦτο κατ' ἀνάγκην ἠγνόει ὅτι ὀφείλει νὰ ἐκφράζῃ ὅπως καὶ ἡ ποίησις ιδέας καὶ αἰσθήματα τῶν ὁποίων πηγὴ εἶνε ψυχὴ, ὅχι διὰ τῶν λόγων ἀλλὰ διὰ τῶν μορφῶν.

Διὰ τοῦτο αἱ μορφαὶ αὗται πρέπει νὰ εἶνε ἰδανικῶς τέλειαι:

Ἐὰν θέλῃ ἡ τέχνη νὰ εἶνε πιστὴ εἰς τὸν πρόοριστόν αὐτῆς διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς ιδέας ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς μεγάλης ἐντάσεως τῶν αἰσθημάτων. Διότι ἰσχυραὶ ψυχικαὶ συγκινήσεις βλάπτουσι τὴν τελείαν ἁρμονίαν τῆς μορφῆς.

Ἡ τέχνη ὀφείλει νὰ ἐκφράζῃ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος, τὴν τελείαν ἰσορροπίαν τῆς ψυχῆς.

Ἐπιθυμῶ νὰ εὐρίσκω ἐν αὐτῇ ὅχι τὴν ὠχρὰν ἀντανάκλασιν τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ τὸ φῶς μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς. Πρὸ τῶν καλλιτεχνικῶν ἀριστουργημάτων ὁ γήινος ἀνθρώπος κοιμᾶται ἐν ἐμοὶ καὶ μόνον ἡ ψυχὴ ὑψοῦται ἐλευθέρᾳ πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἰδέαν. Τὸ ἀπολύτως ὠραῖον ἰδοῦ τί ὀφείλει ἡ τέχνη νὰ ἀναζητῇ. Ἐκ τῆς φύσεως ὀφείλει νὰ παριστᾷ μόνον τὰ ὠραία ἀντικείμενα καὶ μόνον τὸ τέλειον ἐν αὐτοῖς. Ἐνῶ τὸ νεώτερον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ καλλιτέχνου τὴν θαθεῖαν μελέτην τῆς φύσεως, κινδυνεύει τὴν ἐλευθερίαν ἐμπνευσιν νὰ μεταβάλλῃ εἰς δουλικὴν ἀντιγραφὴν. Διότι δυστυχῶς ἴδιον τῶν μιμητῶν εἶνε τὰ ἐλαττώματα τῶν προτύπων νὰ μιμῶνται προθυμότερον τῶν προτερημάτων.

Ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ ἀπολύτου κάλλους δύναται νὰ ἀποκαλύψῃ ἡ τέχνη τὴν αἰωνίαν οὐσίαν τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων. Κατερχομένη εἰς τὴν ἔκφρασιν ψυχολογικῶν ἀντιθέσεων καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων καταδικάζει ἑαυτὴν εἰς τὴν ἐφήμερον διάρκειαν τῶν ζητημάτων τούτων.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε νὰ μὴ εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην σας, ἀπάντησα. Τὸ κάλλος τῆς μορφῆς εἶνε ἐν στοιχείῳ τῆς τέχνης: δὲν δύναται νὰ εἶνε ὁ κυριώτερος σκοπὸς αὐτῆς. Ὑπεράνω τῆς μορφῆς εἶνε τὸ ὄν, τὸ ζῶν καὶ αἰσθανόμενον, εἶνε τὸ βλέμμα καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνοικοῦντος πνεύματος τῆς φύσεως. Πλὴν τῆς τεχνικῆς τελειοποιήσεως τῆς μορφῆς εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς ψυχῆς, ἣτις κρύπτεται ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην, ἡ ἐκδήλωσις τῶν μυχιατάτων αἰσθημάτων τῶν συνταρασσόντων τὸν ἀνθρώπον. Οὐδὲ δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί σημαίνει αὐτὴ ἡ τόσον αὐθαίρετος ἀπαιτούμενη ἐξιδανικέυσις τῆς πραγματικότητος ἐν τῇ τέχνῃ. Τί σημαίνει ἡ ἀπαίτησις αὕτη;

Μήπως ὅτι τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθόν, τὸ ὠραῖον εἶνε κάτι τι διάφορον τοῦ πραγματικοῦ; Εἶνε λοιπὸν ἡ πραγματικότης τόσον ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν καλλονὴν, ὥστε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκμηδενίσῃ ὁ καλλιτέχνης αὐτὴν διὰ νὰ δημιουργήσῃ κάτι τι ὠραῖον καὶ ἀληθές;

Τὸ φῶς τῆς ἐκφράσεως, τὴν συγκίνησιν τῆς ψυχῆς, τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματος ὀφείλει νὰ ἐγκλείσῃ ὁ καλλιτέχνης ἐντὸς τοῦ μαρμάρου ἢ ἐπὶ τοῦ λινῶς πίνακος διὰ νὰ γείνη πραγματικὴ δημιουργὸς μιᾶς νέας ζωῆς ἀποτελουμένης ἐκ τούτου τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἐν ἡμῖν εὐγενέστερον, τῶν σκέψεών μας, τῶν αἰσθημάτων μας, τῶν πόθων μας. Καὶ τότε τὸ μεμονωμένον ἄτομον μεταβάλλεται εἰς ἕνα κόσμον ὁλόκληρον, εἰς τὴν φυλὴν, εἰς ἕνα αἰώνιον πρότυπον. Ὁ καλλιτέχνης ἀντὶ νὰ εἶνε τεχνίτης ἀθურμάτων εἶνε δημιουργὸς ἀνθρώπων.

Κάτι τι ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δημιουργίας διοχετεύεται εἰς τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου. Τὸ νὰ συγκρατῇ κανεὶς τὸ βάθος τῆς ὀδύνης, τὴν δύναμιν τῆς ἀγανακτήσεως, τὴν ἐντασιν τῆς προσπαθείας, ἀποτελεῖ ὕβριν πρὸς τὴν ὑψηλὴν σημασίαν τῆς τέχνης καὶ τελείαν παρανόησιν αὐτῆς. Ἡ ἔκφρασις τῶν εὐγενῶν τοῦ ἀνθρώπου αἰσθημάτων ἀντὶ νὰ ὑποβιάζῃ τὴν τέχνην τούναντίον ἐξευγενίζει αὐτήν. Καὶ ἐὰν ἡ τέχνη ἐνίοτε χάριν τῆς ἐκφράσεως ἀφαιρῇ ὀλίγον ἀπὸ τὴν τοπικὴν αὐτῆς τελειότητα, φαίνεται ζῶσα ἀντὶ νὰ φαίνηται μονότονος καὶ ἀψυχος. Ἡ θεὰ τῆς ψυχικῆς θυέλλης, ἡ ἔκφρασις μιᾶς ὑπερανθρώπου προσπαθείας ἣτις νὰ συγκεντρώσῃ ὁλόκληρον τὴν ζωὴν εἰς τὸ πρόσωπον, προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ὑψηλοῦ, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ποιεῖ εἰς ἡμᾶς ἡ θεὰ τῆς θυέλλης τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκφρασιν αἰσθημάτων ἀντιθέτων νομίζω ὅτι ἡ τέχνη λαμβάνει δι' αὐτῶν σοβαρώτερον χαρακτήρα. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν μοῦ ἔκαμεν ἡ εἰκὼν νεωτέρου ζωγράφου πρωτότυπος ἀληθῶς εἰς τὴν ἔκφρασιν αἰσθημάτων ἀντιθέτων.

Παρίστα γυνεῖκα γονυπετῆ, ἣτις εἶχε τοὺς βραχίονας συμπελεγμένους καὶ ἤρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω. Ὀλόκληρος ἡ στάσις ἐξέφραζε τὴν ἰκεσίαν, ἀλλὰ, θεέ μου, τί ἔκφρασιν μίσους εἶχον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι. Ὅλη ἡ πικρία ἡ ταμειομένη σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχῆς ἢ τοῦ δούλου, ἡ ἀντίθεσις ἡ παρατηρουμένη τόσον συχνὰ μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς γαλήνης καὶ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς μοῦ ἀπεκαλύφθησαν διὰ μιᾶς ὑλικῆς, ἀπτῆς, μὲ μίαν ἐντασιν ἀποτρόπαιον, αἰσῶντα πρὸ ἐμοῦ τὸν μυστηριώδη πέπλον τῆς ψυχῆς.

Ὅταν ἐν καλλιτεχνικῶν ἔργον διαφωτίξῃ δι' ἐμὲ μίαν σελίδα τοῦ Φκγῆ ἢ τοῦ Ribot ἀντὶ νὰ θυμῶνω ἐναντίον τοῦ καλλιτέχνου τούναντίον εἶμαι εὐγνώμων εἰς αὐτόν.

Καλλιρρόη Ἀδαμίδου

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια).

Γιατὶ ἀνωνύμως, εἶπεν ἡ κ. Τζούλια, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε πολὺ νὰ παίξῃ ρόλο μεγάλου εὐεργέτου πρὸς τοὺς πτωχοὺς τῆς, καὶ νὰ τοὺς ἀκούῃ νὰ τὴν εὐγνωμονοῦν καὶ νὰ τὴν λιβανίζουσι; Ἐὰν τὰ πάω ἐγὼ τὰ χρήματα....

— Ὅχι, θεῖς, εἶπεν ὁ Στέφανος. Τὸ καυμένο αὐτὸ τὸ κορίττι θὰ λυπηθῇ, ὅταν μάθῃ ὅτι ἡμεῖς ὅλοι ἐδῶ ξερόμεν....

— Καλὰ δά. Μὴν ἀνησυχῆς καὶ δὲν εἶναι συνειθισμένη εἰς τέτοιαις λεπτότητες.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Νιόνιος, κηρύσσομαι κατὰ τοῦ ἀνωμένου, ὑπὸ τὸν ἕρον νὰ παραδώσω ἐγὼ τὰ χρήματα εἰς τὴν ὁμορφὴν δασκάλα γιὰ τὴ μητέρα τῆς. Ἐτσι πεῖθ θὰ συμφιλιωθῶμε τελειωτικὰ.— Ὅλοι ἀρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ πειράζουσι τὸν βουλευτὴν.

Ἡ Ἄννα δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Ἐφυγε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκεῖνη, ποῦ τὴν εἶχε κρατή-

σει μιὰ στιγμή ή ἀγαπημένη φωνή του νέου και ποῦ χωρίς να τὸ θέλῃ ἔμειναν ὕστερα, διὰ νὰ δηλητηριασθῇ ή ὀλίγη, ή στιγμιαία χαρά της. Ἐρρίφθη εἰς τὸ πρῶτον κήθισμα ποῦ εὐρέθη ἐμπρός της, ἀκούμπησε τὸ ζαλισμένο κεφάλι της ἐπάνω εἰς τὰ δύο της χέρια, τὰ ὁποῖα ἐστήριζεν εἰς τὸ τραπέζι της και ἐσκέπτετο. Τί ἐσκέπτετο; Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ κουρασμένος νοῦς της τῆς ἐπαρουσίασε τὸν κόσμον ὡς ἓνα εἶδος κολάσεως διὰ τὰ πτωχὰ και δυστυχημένα πλάσματα ἴσάν κι' αὐτήν. Ἐπειτα αἱ σκέψεις της ἤρχισαν νὰ μερικεύονται. Γιατί τάχα ὑπέφερε τόσον και εἶχε γείνει τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐμπαιγμῶν και εἰρωνειῶν τῶν ἄλλων τὸ βράδυ ἐκεῖνο; Γιατί τὴν ἐπρόσεξαν αὐτήν, ἐνῶ εἶχαν τόσα ἄλλα πράγματα διὰ νὰ διασκεδάζουσι;

Ἴσως διότι ἦτο νέα και ὠμορφη.

Βέβαια αὐτὸ ἦτο, και γι' αὐτὸ τὴν ἐπρόσεξαν ὁ κ. Νιόνιος, και τὴν ἐβλεπαν με τὴν τὴν κακίαν ή γυναϊκά του και ή ἀδελφή της.

Θεέ μου! τί τὴν θέλω τὴν ἔμορφη ἐγώ, ἀφοῦ θὰ γίνεταί αἰτία τῆς δυστυχίας μου!

Τί μοῦ χρησιμεύει νὰ εἶμαι νέα, ἐγὼ ή θανατογεννημένη, ή μαύρη, ὅπως τόσο σωστὰ με ὀνομάζει ή μάνα μου. Καὶ δὲν ἔμπούσε τάχα καμμιά κακὴ ἀρρώστεια νὰ τὴν παραμορφώσῃ, νὰ τὴν κάμῃ ἀσχημὴ, τέρκας, νὰ τῆς μαράνη και ζαρώσῃ τὸ πρόσωπον, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται οὔτε ή νεότης της ἀκόμη!

Μήπως ὅταν τὴν πρωτοεἶδεν ή κ. Μοίρα δὲν εἶπεν εἰς τὴν κ. Τζούλια ὅτι ἦτο πολὺ νέα και πολὺ νόστιμη και δι' αὐτὸ ἀκατάλληλος γιὰ δασκάλα τοῦ κοριτσιοῦ της;

«Πῶς νὰ στείλω ἔξω τὴν Μίνα με τὸ κοριτσάκι αὐτό; Καὶ δὲν ἐχρειάσθηκε νὰ κτενίσῃ τὰ μαλλιά της χαμηλά, και νὰ φορῇ τὸ μαῦρο ψαθάκι της ὡς τὰ φρούδια και νὰ μακρύνῃ ἀπὸ δέκα ἐξ ἡρόνων τὰ φορέματά της ὡς τὴν γῆ γιὰ νὰ φανῇ κάπως μεγαλητέρα και νὰ κρύψῃ τὴν ἔμορφή της; Καὶ μήπως ὁ ἐξευτελιστικὸς μισθὸς της τῶν τριάντα δραχμῶν τὸν μῆνα, δὲν εἶχε ὀρίσθῃ ἀκριβῶς διότι ἦτο παληόπαιδο ἀκόμη, ὡς εἶχεν εἰπεῖ ή κ. Μοίρα εἰς τὴν κουναῖδά της;

Ἦσαν λοιπὸν τόσον κακοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νὰ μὴ συγχωροῦν εἰς τὰ πτωχὰ κορίτσια ἴσάν κι' αὐτήν, οὔτε τὴν ὠραϊότητα, ποῦ τοὺς ἐχάριζεν ή φύσις. Σιγὰ, σιγὰ ἓνα εἶδος μίσους ἐγενεῖτο εἰς τὴν ψυχὴν της ἐναντίον ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διὰ νὰ ἐξιλιώσουν τὸν ἐσταυρωμένον, ὡς ἐνόμιζαν, ἠῦραν τρόπον νὰ σταυρώσουν αὐτήν με τῆς ἐλεημοσύνης των και τὰ εἰρωνικά των γέλοια και περιπαίγματα; Διὰ τὸν ξερακιανὸν μάλιστα και ὑψηλὸν κ. Σιμῆν ἠσθάνετο τὴν ἀγανάκτησιν, ἐγένετο ἐξαφνα τόσον κακὴ, ὥστε νὰ λαμβάνῃ και ἡρωϊκὰς ἀκόμη ἀποφάσεις, ἂν πραγματικῶς αὐτὸς θὰ τῆς ἐδίδοι τὰ χρήματα διὰ τὴν μητέρα της. Θὰ τοῦ τὰ ἐπέστρεφε, θὰ τοῦ τὰ ἐπετοῦσεν εἰς τὰ μοῦτρα, γιὰ νὰ τὸν μάθῃ, ὅτι ὅσο πτωχὴ και ἂν ἦτο, ὅμως δὲν ἐδέχετο βοήθειαν ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους ἴσάν κι' αὐτόν.

Ἦτο τόσον προσηλωμένη εἰς τοὺς συλλογισμούς της. αὐ-

τοῦς, ὥστε δὲν ἤκουσε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίξῃ, ἀλλ' οὔτε ἀνελήφθη τὴν κ. Μοίρα, ή ὁποία εἶχε προχωρήσει ἔως τὸ κρεβάτι τῆς Μίνας γιὰ νὰ ἰδῇ, ἂν εἶχε κοιμηθῇ, ἂν δὲν ἔκλαιεν, ὡς ἐσυνείθιζεν, ὅταν τὴν ἐστολλαν εἰς τὸ κρεβάτι της.

Τὴν μητριάν του εἶχεν ἀκολουθήσει και ὁ Στέφας δῆθεν διὰ νὰ ἰδῇ, ἐὰν ή Μίνα θὰ παρεπονεῖτο εἰς τὴν μητέρα της, διότι ἐκεῖνος τὴν εἶχε μαλώσει, πραγματικῶς ὅμως διότι, ἴσάν νὰ ἠσθάνετο ὅτι ή Ἄννα θὰ ὑπέφερε και ἴσάν νὰ ἐφοβεῖτο, ἔστω και τὰς παραμιχρὰς συγκινήσεις, διὰ τὸ πολὺ λεπτοφυῆς ἐκεῖνο και ἀσθενικὸν πλάσμα.

Καὶ δι' αὐτὸ εὐθύς ὡς ἀντίκρυσε μέσα τὸ μικρὸν δωμάτιον και εἶδε τὴν Ἄνναν εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας, ἠσθάνθη ἴσάν ἓνα χέρι βαρὺ νὰ τοῦ ἐπιέξῃ τὴν καρδιά. Χωρίς καμμίαν ἐπιφύλαξιν ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν και τὴν ἐφώνασε με τὸ ὄνομά της. Γιατί δὲν πάτε νὰ κοιμηθῆτε, κυρία Ἄννα; Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του και ἐτρόμαξε και ἀνησύχησε σοβαρὰ, ὅταν τὸ νέο κορίτσι ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ κατάχλωμο και κουρασμένο πρόσωπό του. Τί ἔχεις, κυρία Ἄννα; εἶπεν ἀνήσυχος πολὺ και χωρίς κἄν νὰ κρύπτῃ τὴν ἀνησυχίαν του. Ἦτο ή δευτέρα φορά μέσα εἰς ὀλίγας ὥρας ὅπου ἐβλεπε τὴν Ἄνναν τόσον ἀφανισμένην. Ἐπῆρε τὸ χέρι της και ἐξήτασε τὸν σφιγμὸν της. Τὸν ἤρε ἀτακτον, ἀδύνατον, ὡς κἄτι νὰ εἶχε ξεκουρδισθῇ μέσα εἰς τὸ λεπτὸ και ἔμορφο ἐκεῖνο στῆθος.

Ἡ Ἄννα ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὴν ἦτο ή συγκίνησις της, ὥστε δὲν τὸ κατῶρθωσε. Τὸ βλέμμα της ἀνήσυχον, ἐστρέφετο πότε πρὸς τὸν νέον και πότε πρὸς τὴν μητριάν του, ή ὁποία εἶχε πλησιάσει και αὐτὴ και τὴν ἐβλεπε με κάποιαν συμπάθειαν.

— Θὰ σᾶς μαλώσω και σᾶς ἴσάν τὴ Μίνα, εἶπεν ὁ νέος διότι κάμνετε ἀταξίες και διότι δὲν προσέχετε διόλου τὴν ὑγείαν σας. Πρέπει ἀμέσως νὰ πλαγιαίσετε και αὔριο νὰ μὴ σηκωθῆτε, ἂν δὲν ἔλθω ἐγὼ νὰ σᾶς ἰδῶ. Τώρα θὰ σᾶς στείλω ἓνα ποτῆρι γάλα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πιῆτε σιγὰ, σιγὰ....

— Αὔριο θὰ μεταλάβω, εἶπεν ή Ἄννα.

— Ἄνοησις, εἶπεν ὁ Στέφας. Σᾶς ὀμιλῶ ὡς γιαντρός και πρέπει νὰ με ἀκούσετε. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν μητριά του: Πρέπει νὰ φροντίσετε, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τίποτε σοβαρώτερα, νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶπα.

Ἦτο τόσον ἐπιτακτικὸν ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Στέφας, ὥστε ή κ. Μοίρα ἀνησύχησε ἔβαλε και αὐτὴ τὴν παλάμη της εἰς τὸ μέτωπον τῆς νέας με ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον, τὴν ἐχάιδεψεν ἔπειτα και τὴν ἐβοήθησε, σύροντάς την ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ πάθῃ εἰς τὸ κρεβάτι της.

Ἐλα, παιδί μου, κοιμήσου, ἠσύχασε και κάμε ὅ,τι σοῦ εἶπεν ὁ Στέφας.

Ἡ καυμένη ή Ἄννα δὲν ἐπίστευεν ὅ,τι ἤκουε. Πῶς τὴν ἀγαποῦσαν λοιπὸν και ἐνδιεφέροντο δι' αὐτήν, ἐνῶ αὐτὴ ὀλίγας στιγμὰς προτίτερα εἶχε τὴν κακίαν ἐναντίον των. Καὶ τὴν συμπάθειαν αὐτὴν τῆς κ. Μοίρα τὴν ἐχρεωστοῦσεν εἰς τὸν ἀγγελον αὐτὸν τὸν κ. Στέφας, ὁ ὁποῖος ἓνα μῆνα τώρα,

ἀφότου τὸν εἶχε γνωρίσει, πάντοτε ἐφαίνετο νὰ τὴν προσέχῃ ἰδιαιτέρως και πάντοτε νὰ τῆς ἐδειχνε τὴν καλωσύνην και τὸσον ἐνδιαφέρον.

Ἦσυχον τώρα, με τὴν ψυχικὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν γεννεᾷ πάντοτε ή ἠθικὴ εὐχαρίστησις, ἐγδύθη και ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι της. Τὸ γάλα τῆς τὸ ἔφερε ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ή κ. Ἀμαλία μόνη της, ή ὁποία τὴν ἐμάλωσε και αὐτὴ, με ἀγάπην ὅμως και με συμπάθειαν, και τῆς εἶπεν ὅτι ὁ κ. Στέφας τῆς ἀπαγόρευσε ρητῶς νὰ νηστεύσῃ και νὰ μεταλάβῃ. Καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ τὸν κ. Στέφας, διότι ἐκτὸς ποῦ ἦτο ἰατρός, τὴν ἐσυμπαθοῦσε και πολὺ και ἠθελε τὸ καλὸ της.

Ὅταν ή Ἀμαλία ἔφυγεν ή Ἄννα εὐρίσκειτο εἰς ἀληθινὴν ἔκστασιν. Ναι! ὁ κ. Στέφας ἦτο ὁ μόνος της φίλος, ή μόνη της ἐλπίς, ἦτο ὁ ἰδικὸς της Χριστός, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξέφυγε ἠσθάνετο μέσα εἰς τὰ κατὰβρα τῆς ψυχῆς της ἀληθινὴν λατρείαν. Ὅχι, ἦτο κακὴ και ἄδικος πρὶν, ἐναντίον τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων. Θὰ ἔκαμνε ὅ,τι ἠθελεν, δὲν θὰ ἐμισοῦσε πλέον κανένα, οὔτε και τὸν κ. Νιόνιο ἀκόμη. Θὰ ἀγαποῦσεν ὄλους ἐκείνους, με τοὺς ὁποῖους ἐσυγγένευεν ὅπως δῆποτε ὁ Στέφας. Ἀγαποῦσεν ὄλην τὴν ἀνθρωπότητα. Διότι και ὁ Στέφας ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον καλὸς δὲν θὰ ἐμισοῦσε βέβαια κανένα. Εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν μίξῃ μεγάλης τοῦ Στέφα ἀγάπης πρὸς ὄλους ἐπροσηλώθη με ἰδιαιτέρως ἀπύλασιν. Καὶ ἐνῶ ἔπιπε τὸ γάλα της, ἠσθάνετο ὡς νὰ ἀναζοῦσε, ὡς νὰ ἀνεγενεῖτο. Σιγὰ σιγὰ μέσα εἰς τὸ πνεῦμα και εἰς τὴν ψυχὴν της ἐσκορπίζετο ἓνα ὠραῖον φῶς χαρᾶς και ἀνακουφίσεως και ἐλπίδος. Ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε δυνατώτερα, ὡς κάποια ἐξαίρετικῶς μεγάλη εὐτυχία νὰ τῆς ἤρχετο, χωρίς διόλου νὰ τὴν ἐφαντάζετο και νὰ τὴν ἐπερίμενε. Τί καλὰ ποῦ ἦτο νέα και ἔμορφη! Καὶ τί ἀνόητη ποῦ ἦτο πρὶν νὰ καταρᾶται τὴν ἔμορφή της. Ἄσυνειδήτως, ὡς νὰ εἶχεν αἴφνης γίνῃ εἰς τὴν ψυχὴν της μία νέα ἀποκάλυψις, ἐσηκώθη, ἄπλωσε τὸ χέρι εἰς ἓνα μικρὸν καθρέπτην, ὅπου ἦτο εἰς τὸ τραπέζι της και εἶδε τὸ πρόσωπόν της. Ἦθελε νὰ πεισθῇ, ὅτι πραγματικῶς ἦτο ὠραία, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀσχημον και ἀκανόνιστον.

Ἦτο ὠραία. Τὴν στιγμὴν μάλιστα αὐτὴν ποῦ τὸ πρόσωπόν της ἀκτινοβολοῦσε τὴν μεγάλην τῆς ψυχῆς της χαρὰν, ἦτο θαυμασία. Ἡ κόκκινη κορδέλα τῆς Μίνας ἦτο ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὴν ἐπῆρε, τὴν ἐγύρισε εἰς τὸν λαϊμόν της και τὴν ἔδεσε εἰς ὠραῖον φλόγον. Τὸ κόκκινο ἐκεῖνος ἐσκόρπισεν ὡς μίαν λάμψιν εἰς τὴν μελαγχροινὴν καλλονὴν της. Τὰ μάτια της, τὰ μάγουλά της, τὰ χεῖλη της, τὰ δόντια της, ὄλα ἔλαμπαν, ὄλα ἀναπταν και ἐσκόρπιζαν ἀκτίνας νεότητος και καλλονῆς.

Εἰς τὸ βασανισμένον παιδί τῆς χθῆς, τῶν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἔως τὴν ἡμέραν αὐτὴν δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ καμμίαν ἀγάπην, ἐξυπνοῦσεν ἐξαφνα ή γυναϊκα ή διψασμένη ἀπὸ στοργήν, ή ἐτοίμη εἰς λατρείαν, εἰς θυσίαν, εἰς μεγάλην και αἰωνίαν πίστιν.

Προκατειλημμένη ὅμως κατὰ τοῦ ἔρωτος ἀπὸ τὰς κρίσεις τῆς μητέρας της και τῆς θεῆς της, διὰ τὰς ὁποῖας ἔρωσ και

ἀτιμία ἦσαν πράγματα συνώνυμα, δὲν ἠθελε κἄν νὰ πιστεύσῃ τί εἶχε πραγματικῶς συμβῆ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της. Τῆς ἤρεσεν ή ἰδέα νὰ φαντάζεται ὡς ἓνα εἶδος Χριστοῦ ὠραίου τὸν Στέφα, και νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ τὸν λατρεύῃ, ὅπως αἱ πρῶται γυναῖκες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἠγάπησαν τὸν Χριστόν. Ἦτο ἐτοίμη νὰ ἀφήσῃ ὄλους και ὄλα διὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ τῆς ἔλεγεν ὁ Στέφας, διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς αὐτὸν και εἰς τὴν εὐτυχίαν του.

Οὔτε διὰ μίαν κἄν στιγμὴν δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν της ή ἰδέα τοῦ μέλλοντος τοῦ ἰδικοῦ της, ή σκέψις κἄν ἀναποδώσεως τῆς μεγάλης αὐτῆς λατρείας, ὅπου ἠσθάνετο. Ἦγάπα, διότι ή ψυχὴ της, ή σκληρωμένη εἰς τὸν πόνον και τὸν φόβον και τὴν γύρω της σκληρότητα, ἐξεσποῦσεν, ἐξεθύμαινε, ἐλευθερώνετο ἐξαφνα ἀπὸ τὴν ἠθικὴν σκληρίαν της και ἐσκόρπιζε τὸν ἄδολον θησαυρὸν τῆς ἀγάπης, ποῦ ριζοῦνε και βλαστάνει και ἀνθίζει εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν.

Βέβαια ἐσκέφθη, ὁ Χριστός, ὁ καλὸς Χριστός, τῆς εἶχε χαρίσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὴν μεγάλην αὐτὴν παρηγορίαν. Ὅ,τι ἠσθάνετο τὸ ἐχρεωστοῦσεν εἰς τὴν δύναμιν ἐκείνου, και διὰ μίξῃ ὁ ἔρωσ της τῆς ἐπαρουσιάζετο ὡς θερησκευτικὸς μυστικισμὸς, ὡς κἄτι τὸ ὁποῖον τῆς ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, και τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι πάρα ἱερόν και ἅγιον.

Πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν της ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα διὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἡ μετάνιες τῆς Μπαμπ Μάρως ἦτο ὡς τότε ἀγγαρία δι' αὐτήν, κἄτι τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ἀπὸ μικρὸ παιδάκι τυπικῶς, μηχανικῶς, ὡς ἔκανε και τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ και ὡς ἀπεστήθιζε τὴν προσευχὴν της. Τώρα ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ πραγματικῶς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο διὰ πρῶτην φοράν παντοδύναμον και ἀγαθόν, ἀφοῦ τῆς ἐχάριζε μίαν τόσον μεγάλην εὐτυχίαν. Μέσα εἰς τὴν ἄφρονον προσευχὴν της μία σκέψις και μία ἰδέα ἐκυριαρχοῦσε. Πῶς ή χαρὰ της αὐτὴ νὰ παραταθῇ ἔτσι ὠραία και δυνατὴ πολὺ, πολὺ, ὅσον θὰ παρετεινέτο και ή ζωὴ της. Αὐτὸ μόνον ἐζητοῦσεν ἀπὸ τὸν καλὸν Ἰησοῦν, αὐτὸ ἀπὸ τὸν Θεόν, και εἶχε τὴν βεβαιότητα, τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ τῆς τὸ ἠρνοῦντο.

Ὅταν ἐσηκώθη ἠσθάνετο ὡς νὰ εἶχεν ἀναγεννηθῇ, ὡς νὰ μὴ ἦτο πλέον ή ἰδέα. Ἡ αἰφνιδικὴ αὐτὴ ἀγάπη τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ και τὸν Χριστόν, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἀκόμη περισσότερο, ὡς ἠγάπα τώρα και τὴν ὠραϊαν του θερησκείαν, ή ὁποία ἐθεμελιώνετο ἐπὶ τῆς ἀγάπης. Ἦτο ὡς νεοφώτιστος, εἶχεν ὀριστικῶς πλέον ἀδελφωθῇ με τὸν Χριστόν εἶχε συγκοινωνήσῃ μαζὴ του και δι' αὐτὸ εἶχεν ἀποκτήσει ἐλπίδα και θάρρος και χαρὰν. Τῆς ἐφαίνετο ἴσάν νὰ ἐπετοῦσεν ἐξαφνα ὑψηλὰ τόσον, ὥστε ἐνῶ ὁ ὕπνος ἐβάρυνε τὰ μάτια της, μία μελωδία ἀγγελικὴ τὴν ἐνανάριζε και ἐδύθιζε τὴν ψυχὴν της εἰς ἔκστασιν ὑπερτάτης εὐδαιμονίας. Ἡ φωνὴ τοῦ Στέφα ή γλυκερὰ και αὐστηρὰ ἐκείνη ἀνδρική φωνὴ ἐσυγγέετο με τὰ ἄσπρα ἐκεῖνα και ἀποκοιμωμένη πλέον τὴν φωτεινὴν αὐτὴν ἀνάμνησιν, τὸν ἐσύγγιζε πότε με τοὺς ἀγγέλους και πότε με αὐτὸν τὸν Χριστόν.

ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Κ^ΑΣ Κ. ΠΑΡΡΕΝ

B'.

«Ολιγώτερα σοφία, ολιγώτεροι δοτικαί, ολιγώτερα εις μι και ανώμαλα ρήματα, ολιγώτεροι Ξενοφών, πράγματα έντελώς άχρηστα εις τας άστικάς μας τάξεις, γυναικείας και άνδρικής, και περισσότεροι ανθρωπισμός, περισσότερα υγιεία και ευεξία σωματική και ψυχική, περισσότερα πρακτική άσκησις διά τόν άγώνα της ζωής, ιδού εις τί όφείλουν να τείνουν αι προσπάθειαι όλων των δυνάμενων.

«Εγώ από τό ταξείδι μου εις τήν Σουηδικάν έμαθα, ότι και εκεί, όπως και εδώ, όλοι αύται αι ευεργετικαί μεταρρυθμίσεις όφείλουν τήν άρχήν των εις γυναικάς, και ότι και αύται ήρχισαν από μικρά διά να φθάσουν όπου είνε σήμερα. Ούτω δέ ήντησα νέον θάρρος διά τόν άγώνα, τόν όποιον τόσα τόρα έτη μετά των κυριών συνεργατιδών μου άγωνίζομαι, και άπεκόμισα και διδάγματα έν γένει ωφελιμώτατα!

«Πρώτη μου φροντίς ύπηρξεν, εϋθύς ως επέστρεψα, ή τροποποίησις του προγράμματός μου και ή κατά τό δυνατόν μεταρρυθμίσις και εισαγωγή εις τήν σχολήν-μας νεωτερισμών τινων, σχετιζομένων περισσότερο με τήν υγιεινήν καταστάσιν των μαθητριών.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ο ήλιος στέλνει τόν τελευταίον χαιρετισμόν του στην πλημμυρισμένη άκρογιαλιά της Tourville, από τόν ωραιότερο κόσμο της Γαλλίας και κάνει να φαίνονται ή ώραίης κυρίες πολύ πλέον όμορφες με τά ανοιχτού χρώματος έαρινά φορέματά τους και τά λουλουδιμένα καπέλλα τους. Γάζες ρόδινης και γαλανές σκεπάζουν τόν ουρανόν στη δύση και άντικρύ κρύβουν κορμιά γλυμένα, κάτω από τούς άφρούς τους. "Όσον νυχτόνει, τόσον και ό κόσμος γίνεται περισσότερος και σχηματίζονται διάφορες συντροφίες" μεταξύ όλων ξεχωρίζει μία συντροφιά από τρεις κυρίες και δύο κυρίους' ό ένας νέος μετρίου άναστήματος με τό πρόσωπον όλίγον ωχρό, τό όποιον όμως φωτίζουν δύο μάτια φωτεινά και άπέριως έκφραστικά, φαίνεται ότι κρατεί όλην τήν συντροφιά με τήν όμιλία του. Μεταξύ των γυναικίων διακρίνεται μία ώραία, ψηλή μάλλον, μελαγχροινή με μάτια μαύρα γλυκύτατα και έξυπνα, με πρόσωπον ευχάριστο, ντυμένη με μαύρα πένθιμα φορέματα, ή όποία φαίνεται μαγευμένη από τήν φωνήν και τούς λόγους του ξένου. "Όταν έτελειώσεν ή μουσική, ή συντροφιά έσπάρθηκε να φύγη. Τότε πριν ν' άποχωρισθούν ή νέα παρεκάλεσε τας φίλας της και τούς κυρίους, αν θέλουν να έλθουν τήν επομένην τό άπόγευμα να τό περάσουν μαζί στο σπιτάκι της, όπου θα έχουν δροσιά και θα έβλεπαν από τήν ταράτσα θαυμάσια τό ήλιοβασιλεμα.

Τό σπιτάκι αυτό της Θηρεσίας ήτο μία θαυμασία έπαυλις, σχεδόν κρυμμένη άνάμεσα εις τά υπερώψηλα δένδρα όπου τήν περιτριγύριζαν τήν είχε κληρονομήσει από τόν άνδρα της, ό όποιος είχε πεθάνει πρό τριών χρόνων και ήρχετο κάθε καλοκαίρι τήν εποχήν των λουτρών και τήν έπερνούσεν εκεί. Τά δύο πρώτα έτη δέν έδέχθη κανένα και ούτε εκείνη έπήγε πουθενά, αλλά τό τρίτον, εις τό όποιον και εύρισκόμεθα, ήρχισε να φαίνεται εις τήν παραλίαν και να καλή ποτε-ποτε μερικους φίλους της ν' άπολαύσουν τήν δροσιάν και τήν θέαν από τό ύψωμα εκείνο.

Η συντροφιά έδέχθη ευχάριστως τήν πρόσκλησιν και άπεχωρίσθησαν. Τήν επομένην ή Θηρεσία όλίγον νευρικήν, χωρίς να γνωρίζη και εκεί-

«Λοιπόν, και ήμεεις κατωρθώσαμεν να εισαγάγωμεν τήν διά των λουτρών καθαριότητα, χωρίς ούτε ένα λουτήρα, ούτε δεξαμενήν — συγχά δέν έχομεν νερό διά να πίνουν τά παιδιά μας — ούτε κλιβάνους άπολυμαντικούς και βούρτσες και άλλα μηχανήματα.

«Απλώς έξέθεσα τόν σκοπόν μου εις τόν διευθυντή των εδώ λουτρών του Φοίνικος, όστις είχε τήν ευγενή κλωσύνην να δέχεται τας μαθητριάς μας ανά δέκα και είκοσι καθ' έκάστην με λεπτά μόνον πενήντα, τά όποια ή συνάζονται ανά μία μία δεκάρα τήν έβδομάδα, ή διά τας πολύ πτωχάς πληρώνονται ιδιαίτερος από ήμεις τας κυρίας. Τά παιδιά μας διαδοχικώς, συνοδευόμενα από μίαν διδασκάλισσαν και από τόν έπιστάτην της Σχολής λούονται όχι καθ' ήμέραν βέβαια, άλλ' ούτε καθ' έβδομάδα, άλλ' επί τέλους όσον τό δυνατόν συχνότερα.

«Η μεγάλη δυσκολία ήτο να θεραπευθί ή ύδροφοβία των και να εξοικειωθούν όλίγον καθ' όλίγον με τό νερό και με τό σαπούνι. Υπήρξαν μεταξύ αυτών όλίγοι, ευτυχώς, αι όποιοι μόνον επί άπειλή άποβολής έδέχθησαν να λουσθούν.

Η υγιεινή ήδη διδάσκει εις όλας τας μαθητριάς, διηρημένες ανά τάξεις, ως και ή οικιακή οικονομία και τά θρησκευτικά. Εις τήν διδασκαλίαν της μαγειρικής εισήχθησαν

νη τήν αίτιαν, έπερίμενε τούς επισκέπτας της' όσον έβράδιαζε και κανείς δέν έφαινετο, ή νευρικήτης της Θηρεσίας έγίνετο και μεγαλητέρα' τέλος έφάνη ό κύριος δ' Αθρέυ, νέος μηχανικός, υιός πλουσίου κτηματίου, ό όποιος ήρχετο κάθε χρόνο και έπερνούσε τήν εποχήν των λουτρών εις Trouville διά να διασκεδάζη.

Ητο μία φυσιογνωμία έντελώς άσήμαντος. Η Θηρεσία τόν έδέχθη με ευγένειαν αλλά και κάποιαν ψυχρότητα' βεβαίως δέν ήτο ό άνθρωπος τόν όποιον έπερίμενε με τόσην άνυπομονήσιν.

— Κυρία μου, ήλθα να σας προσφέρω τά σέβη μου, και να σας έκφράσω τήν μεγάλην λύπην μου, διότι δέν θα ήμπορέσω ν' άπολαύσω πολλήν ώραν τήν συντροφίαν σας, διότι είμαι άναγκασμένος να φύγω άπόψε διά τό Παρίσι.

— Λυπούμαι πολύ, άπεκρίθη ή Θηρεσία ενώ εις τήν ψυχήν της ήσθήθη κάποιαν μουσικήν χαράν, τήν όποιαν δέν ήτο άκόμη εις κατάστασιν να εξηγήση.

"Επειτα από όλίγων ώραν ήλθε και ό Ιωάννης Αλμπέρ, ό συμπαιθτικός εκείνος νέος με τά φωτεινά μάτια, τά όποια τό άπόγευμα εκείνο έλαμπαν φωτεινότερα.

Μετά τούς πρώτους χαιρετισμούς ειπε :

— "Ερχομαι άγγελος δυσαρέστων νέων, αι κυρίαί de Vals και Martin σας ζητούν συγγνώμην δι' έμού' χθές, θράβη σας ύπεσχήθησαν να έλθουν, ενώ προηγούμενος είχαν δώσει τόν λόγον των εις τήν Μαρκισίαν de Rouen να κάμουν μαζί σήμεραν μία θαλάσσια έκδρομή.

Πάντοτε άφηρημένη ή Λουίζα, ειπε ή Θηρεσία, με χαμόγελο καλοσύνης και τόρα βλέπω πώς και ή φίλη της έγινε τό ίδιο, sans ris pour elles, θα θαυμάσωμεν μόνον τήν δύσιν, κυρία Αλμπέρ και ίσως θα δούμε και τις θάρκας τους από τήν ταράτσα μας.

Εν τώ μεταξύ ό κύριος Αθρέυ έχαιρέτησε και έφυγε.

Η Θηρεσία ευτυχής, χωρίς και αύτή να γνωρίζη τήν αίτια, ήρχισε να μιλή περί διαφόρων πραγμάτων και να έμπνεεται από τήν συντροφιά του φίλου της τόσον, ώστε να ξεχάση και τό ήλιοβασιλεμα και τις όμορφίες της όλόγυρα φύσης, τόσον φώς και όμορφιά είχαν πλημυρήσει τήν ψυχήν της.

Τόν κύριο Αλμπέρ έγνώριζε δύο χρόνια, άλλ' ή γνωριμία τους ήτο πολύ της ετικέτας, ένας άπλους χαιρετισμός, όλίγα άσήμαντα λόγια διά

επίσης πολλαί μεταρρυθμίσεις, καθώς και εις όλα τά άλλα μαθήματα.

Αλλ' ό,τι ιδίως επεδιώξαμεν είνε ή όσον τό δυνατόν διάδοσις της πρακτικής μορφώσεως, όχι μόνον εδώ, αλλά και εις άλλας πόλεις, και εις χωρία.

Πρός τόν σκοπόν τούτον προέβην εις σύστασιν μιζς έφορείας ομάδων, άποτελουμένης κατά τό πλείστον από συζύγους και θυγατέρας πολιτευομένων.

Εκ των πρώτων προσήλθον αι κ. κ. Λουκία Ζυγομαλά, Αγγ. Τριανταφυλλάκου, Ασπασία Ποταμιάνου, Σιμοπούλου, Γενήσαρη, Αφθονίδου, Πολιτάκη, Κανάρη και αι δεσ Βιργινία Σιμοπούλου, Μαντζαβίνου και Νικολαΐδου.

Εκάστη εξ αυτών φροντίζει όπως εις τήν έπαρχίαν της ή εις τήν πατρίδα της, εις τό Έξωτερικόν, καταρτισθί μία έπιτροπή κυριών, φυσικά εκ των μάλλον άνεπτυγμένων και ίτχουσών, αι όποιαί θέλουν επιδιώξει εις τας ίδίας πόλεις είτε τήν ίδρυσιν έπαγγελματικών και οικοκυρικών σχολών, είτε τήν μεταρρύθμισιν των δημοτικών εις μικτάς κατά τό σύστημα των της Σουηδικής και Νορβηγίας.

Όπου όμως θα εφαρμοσθούν οι ευεργετικοί αυτοί νεωτε-

τά λουτρά και τόν κίον, πάντοτε όμως της είχε κάμει ιδιαίτερον έντύπωσιν και πάντοτε ήσθάνετο μεγάλην ευχαρίστησιν όταν τόν συναντούσε. Το καλοκαίρι αυτό ή γνωριμία τους έγινε μεγαλειτέρα και ή συμπάθειά της διά τόν νέον θερμότερα, ποτέ όμως δέν είχε φαντασθί ότι τό αίσθημα αυτό ήτο πολύ μεγαλιότερο, ότι μέσα εις τήν ψυχήν της είχε βλαστήσει και άνθισει τό ώραίο λευκό λουλουδι της αγνής και άγιής αγάπης, τό ήσθον γεννιέται από τόν άμοιβαίον θαυμασμό και τήν εκτίμησιν τήν ώρα εκείνης της σιωπής και του μυστηρίου, εις όλο τό μέγεθος του αίσθηματός της, εις όλη τήν δύναμιν της ώραίας αγάπης της.

Ενώ σιωπηλή απελάμβανε τήν ευτυχίαν της ό Ιωάννης τήν έπλησίασε ποιδ ωχρός από άλλοτε, εκάθισε κοντά της και με έκφρασιν λατρείας εις τά μάτια πήρε τό χέρι της άνάμεσα στα δικά του' εκείνη δέν είχε τήν δύναμιν να τό τραθήζη. Τά μάτια τους συναντήθησαν και με τό βλέμμα γεμάτο αγάπη και με μία φωνή που μόλις ακούγονταν έρώτησε ό νέος :

— Να τό φιλήσω ;

Τό παγωμένο και τρεμουλιαστό άσπρο χεράκι, που κρατούσε άνάμεσα στα δικά του, του έδωκε τήν άπάντησιν τήν όποιαν ή άμετρη συγκίνησις της Θηρεσίας δέν της επέτρεψε να προφέρη.

Τό φίλησε με όλην τήν ώραίαν αγάπην όπου έγέμιζε τήν ψυχήν του και τό φίλημα εκείνο εκμας τούς δύο νέους να έννοήσουν πόσον μεγάλο ήτο τό αίσθημα τό όποιον ήνωσε τις δύο ψυχές τους. Από τήν ήμέραν εκείνην ευτυχισμένοι απελάμβανον τις όλίγες ώρες όπου εύχαινε να εύρεθούν μόνον και ή αγάπη τους έγίνετο ποιδ ώραία και ποιδ δυνατή κάθε μέρα.

Δυστυχώς τό φθινόπωρο έπλησίαζε, τά φύλλα άρχισαν να κιτρινίζουσαν και ό κόσμος να φύγη από τήν άκρογιαλιά για τήν μεγαλούπολιν.

Η Θηρεσία, όταν έσκέπτετο, ότι και εκείνη θα έφυγε, ότι θα γύριζε στο θέρυθο του Παρισίου, ότι θα έχανε τό θαυμάσιο σπιτάκι της, έμελαχολούσε μέχρι θανάτου. Ένα σκοτεινό και βροχερό δειλινο ήρθε ό Ιωάννης σπίτι της χωρίς να τόν περιμένη, τόν έδέχθη με τήν ίδια χαρά όπως πάντοτε, άλλ' άμέσως εδιάβασε στα συλλογισμένα μάτια του πώς κάποιος μεγάλος πόνος του σπάραζε τήν καρδιά, και σκοτεινίαζε τό φώς των ματιών του.

ρισμοί άμέσως είναι εις τήν Αλεξάνδρειαν, εις τήν όποιαν, ως και άλλοτε ειπα, πάλλει ή μεγάλη Έλληνική ψυχή και από τήν όποιαν ήρχισαν ήδη να μάς δίδονται μεγάλα διδάγματα. Εκεί εύρίσκειται περί τό τέλος της ή μεγάλη Σαλβάγειος έπαγγελματική Σχολή. Εκεί πρό όλίγου καιρού έτέθη ό θεμέλιος λίθος του Μπενάκειου Όρφανοτροφείου, της Ζερβουδακειου Σχολής και των σχολικών συσσιτίων. Και τά τρία αυτά ιδρύματα δεν προορίζονται μόνον διά γραμματα, αλλά και διά τήν υγιεινήν ανάπτυξιν των παιδιών και διά τήν πρακτικήν των μορφωσιν. Έχω λόγους να έλπίζω ότι ή Ζερβουδάκειος άστική σχολή θα ίδρυθί κατά τόν τύπον των μικτών τοιούτων της Σουηδικής και Νορβηγίας, ως και άλλων Ευρωπαϊκών και Αμερικανικών χωρών, ως έχω τήν βεβαιότητα ότι τό Μπενάκειον Όρφανοτροφειον θα ίδρυθί κατά τόν ίδιον τύπον και θα παρέχη με τήν πρώτην παιδείυσιν και τήν αναγκαίαν έπαγγελματικήν μόρφωσιν εις τά όρφανά τρώφιμά του. Τό σχολικόν Μπενάκειον συσσίτιον συμπληροϋν τό έργον των σχολείων χορηγί τροφήν υγιεινήν καθαράν και θρησκευτικήν, εις τρόπον ώστε έντός ενός ή δύο τό πολύ έτων εκεί, εις της Ελλάδος μας τήν καρδιάν ή σχολική γυναικεία με-

— Τι έχεις. αγάπη μου ; Τόν ρώτησε, ενώ όλη ή αγωνία της ψυχής της έφαινονταν εις τόν τόνον της φωνής εκείνης.

— Τίποτε Θηρεσία μου, και έπειτα από μία μικρά σιωπή : Πρέπει τόν χειμώνα αυτόν να τόν περάσω στο Λονδίνο και αυτό μου σπάραζει τήν ψυχή.

Εκείνη με μεγάλη δύναμιν κατέπιε τά δάκρυά της και του ειπε με ένα μειδιημα που προσπαθούσε να φέρη στα χείλη της :

— Θα ξαναέρθη τό καλοκαίρι, και τότε οι ψυχές μας, διψασμένες ή μία για τήν άλλην θα αισθανθούνε μεγαλιότερη ευτυχία όταν θα συναντηθούνε.

Ο νέος άνεστένανε και δέν άπάντησε τίποτα.

Επειτα από τρεις ήμέρες έφυγε.

Η Θηρεσία απεφάσισε να περάση τόν χειμώνα μακριά από τό Παρίσι, εις τήν έξοχήν μονάχη με τις ώραίης ένθύμησες του καλοκαιριού και με τήν προσδοκία νέας ευτυχίας. Έπήγε λοιπόν εις μίαν έξοχήν της Νορμανδίας με τήν έλπίδα να ζήση εκεί ευτυχισμένη και μόνη. Αλλοίμονον, εάν τό έγνώριζε ουδέποτε θα έπλησίαζε τόν παλαιό εκείνο πύργον, ό όποιος έγινε και ό τάφος της ψυχής της. Εκεί έμαθε από τόν γέρο φύλακα ό όποιος έγνώριζε τόν Ιωάννην από παιδί, ότι ήτο παντρεμένος, ότι ή γυναίκα του έλειπε τόρα τρία χρόνια εις τήν Ρωσίαν κοντά εις ένα γέρο πλούσιο συγγενή της, έπειτα από μία δυσάρεσκια με τόν άντρα της' και ότι τόρα γύρισε στο Λονδίνο και εκεί τόν προσκαλούσε, διά να δη τόν γιού του και να συζηήσουν, αν ήθελε, διότι τόν συγχωρούσε. Η αγάπη της διά τόν Ιωάννην είχε κινήσει τήν ύπερηφάνειάν της

Η Θηρεσία είχε τήν δύναμιν ν' ακούση τήν διήγησιν του γέρου που έφύλαττε τό σπίτι. Τό θράβη όμως όταν έμεινε μονάχη, εις τό άβυσσο όπου τήν χώριζε από τόν μόνον άνδρα όπου είχε αγαπήση και όρκίστηκε να μην τόν ξαναδθί έως ότου κατορθώση να νεκρώση τήν ψυχήν της, να πεθάνη ζωντανή, και να ζήση μόνη μέσα εις τόν έρημικό πύργο της Νορμανδίας μονάχη με τας άναμνήσεις της.

Τό εκατέρωθως άραγε ;

(Από τό Γαλλικόν)

ταρρύθμισις, χάρις εις μίαν έπιφανή Έλληνίδα, την κ. Βιργινίαν Μπενάκη θά είναι γεγονός πλέον. Έννοείται ότι τό Κάιρον και τά Άλλα πλούσια Έλληνικά κέντρα τής Αιγύπτου θά ακολουθήσουν την Άλεξάνδρειαν και βαθμηδόν και κατ' όλίγον οι Άθηναίοι δέν θά έπισκέπτονται πλέον μόνον την Αίγυπτον διά νά ζητούν χρήματα διά τόν στόλον και τά φιλανθρωπικά ιδρύματά των, αλλά και διδάγματα διά τά σχολείά των.

Και αι Άθήναι όμως εύρίσκονται σήμερα υπό έποψιν μεταρρυθμίσεως κάπως γενικωτέρας υπό τό πνεύμα αυτό εις σημειον πολύ πλέον ευχάριστον ή κατ' τό παρελθόν έτος. Είς πλούσιος όμογενής ό κ. Χαροκόπος δωρεί εις την Έλλάδα έν ίδρυμα πλούσιον και μεγαλοπρεπές, την συντήρησιν του όποιου ή γενναιότης του εξασφαλίζει και διά τής ανωτάτης έποπτείας τής Α. Β. Υψηλότητος τής πριγκιπίσσης Σοφίας και δι' εξασφαλίσεως πόρων, περι ών ένησχολήθη προχθές άκόμη ή Έλληνική Βουλή. Φυσικόν είναι οι πλουτουόντες διά τής εργασίας των νά ιδρύουν τοιούτους βωμούς, εις τούς όποιούς τά παιδιά των εργατικών τάξεων νά μορφώνωνται και εξασφαλίζουν μέλλον προόδου και πλουτισμού έθνικου και βιομηχανικου. Αυτοί είναι οι πρκαγματικοί φιλάνθρωποι και μεγάλοι ευεργέται τής χώρας.

Ήμεεις εΐμεθα υπερήφκανοι, διότι εις τε την έσω και έξω Έλλάδα ήνοιξαμεν πρώται τόν δρόμον αυτόν εις την πρακτικήν μόρφωσιν τής Έλληνίδος γυναικός και ήγωνίσθημεν και εις την δημοσιότητα διά συνεχούς και μακρας δημοσιογραφικής εργασίας, όπως στρέψωμεν την προσοχήν των δυναμένων προς την διεύθυνσιν αυτήν.

Τό σχολειόν μας αν και πτωχόν άκόμη και άστεγον, όμως μένη και θά μένη ό σημαιοφόρος πάσης μεταρρυθμίσεως, τεινούσης προς γενίκευσιν και εξαπλωσιν ανά την Έλλάδα όλην τής πρακτικής μορφώσεως των Έλληνίδων.

ΚΥΡΙΑΙ

Ή καλλονή δέν έπανακτάται· συνεπώς δέον νά γνωρίζετε νά διατηρήτε έκείνο, ύπερ έχετε. Προς τούτο μη άλείφετε ούτε τό πρόσωπον ούτε τας χείρας σας παρά μόνον με την γησίαν CREME SIMON των Πικρισίων, ανακαλυφθεισαν τῷ 1860. Αί λοιπαί κρέμαι ουδέν άλλο είναι ει μη άπομιμήσεις του ύγιεινου τούτου προϊόντος, ύπερ δέν πρέχει λιπαράς ούσίας. Νά τό μεταχειρίζεσθε με λευκόν ύγρόν κανόν και νά τό άλείφετε ελαφρώς. Ζητείτε την μάρκαν Figaro.

Παρακαλούνται θερμώς αι κ. κ. συνδρομητριαί αι καθυστερούσαι τας συνδρομάς των του λήξαντος έτους νά αποστείλουν αυτάς άμέσως. Επίσης αι επιθυμούσαι νά εξακολουθήσουν λαμβάνουσαι την «Έφημ. των Κυριών» παρακαλούνται νά ανανεώσουν την συνδρομήν των.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ πιάνο εις λαμπράν κατάστασιν, όδός Χαριλάου Τρικούπη 24.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Κυριώτερος μέτοχος ή Έθνηκή Τράπεζα τής Ελλάδος

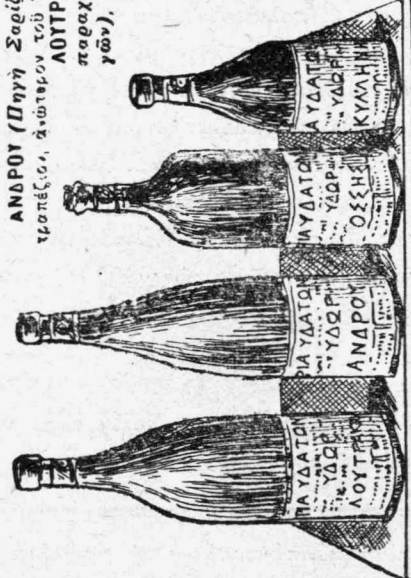
Υ Δ Α Τ Α

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγή Σαγίτης) τό καλλίτερον έπιτραπέζιον, άνωτερον του Έβριόν και Βισού.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Αποκλειστική παραχώρησις όλων των πηγών), κατά τής φαρμάσεως, λιθάσεως, αρθριτισμού, νόσων των νεφρικών όργάνων

ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Αποκλειστική παραχώρησις) κατά των παθήσεων των αναπνευστικών όργάνων, άσθματος, κατάρτων, δυσπεψιών, μητρικών παθήσεων κλπ.

ΟΣΣΗΣ (ΤΣΑΓΕΖΙ) (Αποκλειστική παραχώρησις. Μοναδική πηγή εις τόν κόσμον κατά την γνώμη του Γάλλου Ακαδημαϊκου Ρομπέν) άεροχόν, σιδηροχόν, αλκαλικόν, τονωτικόν, κατά τής άναμίας, χλωρώσεως, άνδρικής έκσθενήσεως κτλ. Ός έπιτραπέζιον, ευφραντικόν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ή Χειραφετημένη και ή Μάγισσα είναι τά δύο πρώτα έργα τής υπό τόν τίτλον: Τά Βιβλία τής Αύγης τριλογίας τής κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Είς τά μυθιστορήματα αυτά μελετάται και εικονίζεται ή γυνή τής παλαιάς άνατροφής έν συγκρίσει προς την γυναικα του Νέου Κόσμου, την άνατρεφόμενην με τό πρακτικόν πνεύμα και την όρθήν του προορισμού της, ως ανθρωπίνου όντος αντίληψιν.

Είς την «Χειραφετημένην» περιγράφονται ό βίος, τά ήθη και έθιμα τής Κων/πόλεως, εις την «Μάγισσαν» ό βίος των Άθηνων κατά τας ήμέρας των Ολυμπιακών άγώνων. Και τά δύο συγκινούν, συγκλονίζουν, τέρπουν και διδάσκουν. Άνατέμνουν την γυναικείαν καρδίαν και δίδουν πλήρη ιδέαν των πλεονεκτημάτων τής νέας επί τής παλαιάς άνατροφής.

Έκαστον έκ των βιβλίων τούτων άποτελείται από 400 περίπου σελίδας και τιμάται διά τας Άθήνας δρ. 3, διά τας έπαρχίας 3,50 και διά τό έξωτερικόν 3 φρ. χρ.

Πάσα αίτησις άπευθύνεται προς την κ.Κ. Παρρέν, όδ. Πανεπιστημίου, 27 Άθήνας και συνοδεύεται υπό του αντίτιμον.

Είς την Έπαγγελματικήν Σχολήν τής Ένώσεως των Έλληνίδων ύπάρχει διαρκής άγορά άσπρορούχων παιδικών και γυναικείων, ώραιών τεχνητών άνθέων, παιδικών ένδυμάτων, κομψοτεχνημάτων και πυρογλυπτικής κ.ά. εις τιμάς πολύ εύθηνάς.

Διεύθυνσις: Όδός Άκαδημίας, άρ. 37.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ—Άριθμός 14